

3. Гадамер Г. Г. Истина и метод: Основы философской герменевтики: Пер. с нем. М., 1988. 704 с.
4. Гураленко Н.А. Ціннісно-сміслові константи суддівського пізнання : автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук; Спеціальність 12.00.12. – філософія права. Чернівці, 2016. 43 с.
5. Косцова І.П. Герменевтичний метод тлумачення норм права: історична та юридична дивергенція. *Вісник Національного ун-ту «Львівська політехніка»*. 2015. № 827. С. 153–158.
6. Мурадян Э.М. Истина как проблема судебного права. Москва, 2002. 287 с.
7. Поповський Д.П. Суддівський розсуд: погляд на проблему. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2014. № 29. Том 2. С. 226–230.
8. Правосуддя: філософське та теоретичне осмислення : колективна монографія / А.М. Бернюков, В.С. Бігун, Ю.П. Лобода, Б.В. Малишев, С.П. Погребняк, С.П. Рабінович, В.С. Смородинський, О.В. Стівба / (Відп. ред. В.С. Бігун). Київ, 2009. 316 с.
9. Циппеліус Р. Юридична методологія / Роман Корнута (пер., адапт., прикл. з права України і список термінів). Київ : Реферат, 2004. 176 с.

Савліва Н.О.

студент,

Національний авіаційний університет

СУЧАСНІ КОНЦЕПЦІЇ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ В УКРАЇНІ

Державотворення як процес має загальні риси та особливості для кожної країни, народу і суспільства. Відповідно до цього українське державотворення має свої характерні ознаки. Шлях українського народу щодо розвитку своєї державності й формування та становлення суспільно-політичних інститутів, організації влади й управління є індивідуально-конкретний та показовий.

Це історичний, безперевний процес будівництва держави, створення і розвитку її правових, політичних, економічних, ідеологічних, військових, фінансових та інших інститутів і забезпечення їх функціонування [3]. На кожному його етапі мають бути поставлені свої цілі й розроблена стратегія розвитку держави, визначена роль органів державної влади у цьому процесі.

Здебільшого в державі вбачають механізм забезпечення цілісності суспільства, вирішення загальних справ, соціального компромісу та загальної злагоди. Сучасні концепції держави дуже різноманітні, що зумовлюється: складністю соціальної структури сучасного суспільства, історичними особливостями розвитку тих чи інших країн; різноманітністю методологічних підходів до певної проблеми; існуванням країн різного ступеня розвитку та ін. [1].

Історія українського державотворення має не просто особливості, вона переплетена з становленням багатьох наших сусідів. Можна засвідчити, що наші співвітчизники зробили вагомий внесок у державотворення інших держав світу, будучи долучені як еліта (духовна, церковна, науково-освітянська, військова, економічна та управлінська) до їх формування, становлення та розквіту. На території України були реалізовані різні моделі управління, організації влади та адміністративно-територіального устрою. На українських землях жила, працювала, творила значна кількість різних за віросповіданням, етнічною належністю та культурою народів. Без сумніву, усе це має свій характерний відбиток у генетичній пам'яті українського народу. У цьому сенсі український етнос унікальний. На нашій землі відбувалося народження та розквіт яскравих світових цивілізацій: Трипільської, Скіфської та Руської, які входять до світової скарбниці людства.

Одне з центральних місць в юридичній науці займають дослідження, спрямовані на створення концепцій держави і права, які б могли пояснити генезис цих феноменів, їх сутність; визначити шляхи та способи їх подальшого розвитку для найбільш ефективного виконання своїх функцій та задоволення відповідних потреб окремих індивідів, соціальних груп, націй, народів і всього людства [2]. Динаміка формування таких теорій віддзеркалює процес пізнання людиною навколишнього світу, зміни цивілізаційних епох, трансформації в економічній та соціальній структурі суспільств, регіональні особливості суспільного розвитку.

Пошук оптимальних форм організації державно-правового буття не зупиняється. Він продовжується на сучасному етапі розвитку юридичної науки. Актуальність цих проблем, які мають як суто теоретичний, так і прикладний вимір, надзвичайно велика [4].

Основними напрямками формування правових поглядів щодо розвитку держави і права в незалежній Україні слід вважати становлення загальної теорії держави і права, що базується на принципово нових методологічних підходах і принципах епохи постмодернізму. Домінуючим концептуальним ядром у цих підходах стали проблеми прав людини як пріоритету будь-якої моделі розвитку і держави, і права [1]. В цьому аспекті болючою проблемою є створення ефективних механізмів забезпечення та реалізації прав людини, пошук шляхів переходу від декларацій до їх практичного втілення. Розв'язання цієї проблеми вбачається одним з основних завдань української правової науки і практики.

Тісно пов'язаний з даним напрямком новітньої української правової думки процес формування теорій, що стосуються проблем сучасного конституціоналізму та конституційного процесу [2]. Провідні фахівці акцентували увагу на двох складових – права держава та громадянське суспільство. В центр виведено механізм взаємодії та взаємозв'язків інститутів держави та інститутів громадянського суспільства. Особливий наголос робиться на змістові демократичної, правової, соціальної держави як пріоритетного напрямку державотворення на сучасному етапі.

Також, більшої конкретики набувають правові теорії, які стосуються безпосередньо окремих галузей та напрямків реформування української держави та її правової системи на сучасному етапі. Зокрема, найбільш яскравими прикладами є запроваджені в Україні Адміністративна реформа та Судова реформа, в рамках яких відбулися значні зміни в організації систем виконавчої та судової влади. Одною з ключових проблем у цьому аспекті є необхідність пошуку шляхів подолання такого негативного явища, як корупція та створення механізмів, які б забезпечили пріоритет прав людини та інтересів суспільства в діяльності органів публічної влади.

Можна також відзначити напрямки розвитку української правової науки, пов'язані з інтеграцією України до глобальних світових та європейських процесів. Це включає формування та розвиток поглядів на місце нашої держави в умовах глобалізації та інформатизації, реалізації програмних документів щодо розбудови інформаційного

суспільства, участі України в багатосторонній торговельній системі, створеній в рамках Світової організації торгівлі; вирішення завдань щодо інтеграції України до Європейського Союзу та адаптації національного законодавства [5].

Усі ці концептуальні розробки утверджуються на ґрунті відродження національних традицій, поєднаних із запозиченням зарубіжного досвіду. Але головним при цьому має бути відсутність як зайвої ідеалізації, так і недооцінки політико-правових реалій, їх впливів і наслідків для правотворчого та державотворчого процесу в Україні.

Отже, виходячи із вище наведеного, можна зробити висновки, що подібні підходи цілком вписуються в світові тенденції розвитку вчень про державу і право, відповідаючи на виклики глобального світу і водночас зберігаючи самоідентичність в умовах діалогу цивілізацій і культур. Динамізм сучасної правової думки України цілком обумовлений практикою реформ, що охоплюють різні сфери життєдіяльності суспільства і визначають потреби концептуального їх забезпечення. Правові теорії в такий спосіб набувають прикладного характеру, що значно підвищує їх соціальну цінність.

Список використаних джерел:

1. Теорія держави і права. Основні сучасні концепції держави. URL: https://pidruchniki.com/18211001/pravo/peredmova_teoriya_derzhavi_i_prava
2. Кормич А. І. Сучасні державотворчі теорії в Україні: тенденції та напрямки. URL: http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/1407/Kormich_A.pdf?sequence=1&isAllowed=y
3. Кормич А.І. Історія вчень про державу і право. Одеса : Юридична література, 2003. 336 с.
4. Коник С.М. Державотворення як управлінська категорія. URL: <http://academy.gov.ua/ej/ej16/txts/12KSMDUK.pdf>
5. Особливі умови сучасного державотворення: зміст та принципи. URL: [http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2015/2015_03\(26\)/4.pdf](http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2015/2015_03(26)/4.pdf)